

קבץ

תּוֹרַת הַנַּחַל

דבורים נוראים ונפלאים, מעוררים מעירים ומחזקים, אשר מתוך הנחל נובע מקור חכמה נובעים, להחיות נפש כל חי ומשם ישקו העדרים, להתחזק בעבודת הבורא בכל הדגה שיהיו נמצאים

אשר נאמרו בשלחן המהור של
מרן מוהרא"ש שליט"א

בסעודת שבת פרשת קדושים ה'תשס"ה

ויגלה נפלאות מלמודו הטוב של הפעל שם טוב שהוא למוד המשיח ואשר רבנו מהדיר זאת בעולם, שיזכה כל אדם לרבה הרבה אליו ויתברך, ויגלה שזה תלוי באמונה מופתית, ואי אפשר לזכות לזה מי אם על ידי התקרבות לצדיקים ולקבל מהם למודם, ויגלה מעלת המופת החי שעושה הצדיק עם מקרבו

יצא לאור ערב חג הפסח תשע"ד
על ידי תלמידי מתיבתא 'היכל הקדש' חסידי פרסלב
עיר הקדש ירושלים תובכ"א

הַפֶּתַח לְהַשִּׁיג אֶת הַקּוֹנְטֵרַס הַקְּדוֹשׁ הַזֶּה
וְכָל סִפְרֵי אֲדָמוֹ"ר מוֹהַר"ן מִבְּרֶסְלֵב זִי"ע
וְסִפְרֵי תַלְמִידָיו הַקְּדוֹשִׁים:

בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל

יְבֻנְאֵל עִיר בְּרֶסְלֵב

גָּלִיל.

בְּאַרְצוֹת הַבְּרִית

מְתִיבְתָא הַיְכַל הַקְּדֹשׁ

Mesifta Heichal Hakodesh

1129 – 42nd Street

Brooklyn N.Y. 11219

ניתן לקבל את הגליון מידי שבוע באמצעות הדוא"ל
breslovinternational@gmail.com

ליל שַׁבַּת קֹדֶשׁ פְּרָשַׁת קְדוּשִׁים ה'תשס"ה

מאמר

קְדוּשִׁים תִּהְיוּ כִּי קְדוֹשׁ אָנִי ה' אֱלֹהֵיכֶם

בליל שַׁבַּת קֹדֶשׁ, בְּסַעֲדָה ראשונה, דבר מוֹתְרָא"ש נ"י דבורים נוֹרָאִים וְנִפְלְאִים מְאֹד, על פי דְבָרֵי רַבֵּנוּ ז"ל בְּלִקְוֵי מוֹתְרָן חֶלֶק א' סִימָן כ"ב, הַמְדַבֵּר מִתְנַשְׁמָה שְׁנִקְרָאת "אֲנִי", עֵין שָׁם.

צְרִיף אָדָם לְרַחֵם עַל עַצְמוֹ מְאֹד

פְּתַח וְאָמַר מוֹתְרָא"ש נ"י, רַבֵּנוּ ז"ל אָמַר (מוֹתְרָא"ש נ"י חוֹר בְּקִצּוֹר עַל נְקוּדָה אַחַת שְׁבַתוֹרָה זוֹ שֶׁל רַבֵּנוּ ז"ל): צְרִיף כָּל אָדָם לְרַחֵם מְאֹד עַל בֶּשֶׁר הַגּוֹפֵף, לְהִרְאוֹת לוֹ מִכָּל הָאָרֶץ וּמִכָּל הַשָּׁנָה שְׁתַּנְשְׁמָה מִשְׁנֵת, שְׁתַּגּוֹף גַּם כֵּן יָדַע מִזֹּאת הַחֲשָׁנָה, בְּבַחֲיַנַּת (ישעיה נה, ז): "וּמִבְּשָׂרָךְ לֹא תִתְעַלֵּם" – 'מִבְּשָׂרָךְ דִּיקָא, שְׁלֵא תִתְעַלִּים עֵינִיךָ מִלְרַחֵם עַל בְּשָׂרָךְ, הִינֵנוּ בֶּשֶׁר גּוֹפֵף, כִּי צְרִיבִין לְרַחֵם מְאֹד עַל הַגּוֹף, לְרַאוֹת לְזַכּוֹ, כִּדִּי שְׂיֻכַּל לְהוֹדִיעַ לוֹ מִכָּל הַהָאֲרוֹת וְהַחֲשָׁנוֹת שְׁתַּנְשְׁמָה מִשְׁנֵת, כִּי הַנְּשָׁמָה שֶׁל כָּל אָדָם הִיא רוּחָה וּמִשְׁנֵת תְּמוּד דְּבָרִים עֲלִיוֹנִים מְאֹד, אֲכַל הַגּוֹף אֵינֵנו יוֹדַע מֵהֶם,

על בן צריף כל אדם לרחם מאד על בשר הגוף – לראות לזבן הגוף, עד שתוכל הנשמה להודיע לו מכל מה שחיא רואה ומשגת תמיד כנ"ל, ובשגוף הוא בבחינה זו, היא טובה להנשמה, שלפעמים נופלת ממדרגתה, ובשגוף צח ואור, תוכל הנשמה להתרומם ולחזור למדרגתה על ידי הגוף הינו, על ידי תענוגי הגוף תוכל לזכור ולעלות לתענוגים שלה, כי מאחר שהגוף גם כן טוב וכשר, אינו נלכד בהתענוגים, ועל כן תוכל הנשמה לחזור על ידי תענוגי הגוף למעלתה, לתענוגים שלה, וכן גם כן על ידי חשימות שיש בהגוף, על ידי הארות שהאירה בו הנשמה מקדם, תוכל עתה לזכור ולעלות ולחזור למדרגתה. וזה בחינת (איוב יט, כו): "מבשרי אהיה אלהי", 'מבשרי' דיקא, הינו על ידי בשר הגוף – יחזה אלהי, הינו השגות אלקות; הינו, שהאדם בגופו יראה ויחזה השגות עליונות שהנשמה משגת תמיד כנ"ל.

צריף אדם לשבר את עזות הגוף בתאוותיו

אכל בשיש להגוף עזות מבחינת (ישעיה נג, יא): "והכלבים עזי נפש", אין הנשמה יכולה לסמוך עצמה ולהתקרב אל הגוף להודיע לו מהחשגות שלה, כי תוכל ללכד בתקף ועזות הגוף, מה שהגוף עז וחזק בהתאוות, וצריף לזה עזות דקנשה הינו

קולות, הן של צעקה, הן של אֲנַחַת, הן קול שׁוֹפֵר, הן קול זְמֵרָה, כָּלֵם הֵם בְּחִינַת עֲזוּת, שְׁעַל יְדֵי זֶה מְשַׁבֵּר עֲזוּת הַגּוֹף, כִּי אֲנַחַת שׁוֹבֵרֵת גּוּפוֹ שֶׁל אָדָם (בְּרִכּוֹת נח ע"ב), וּבְשִׁמְשׁוּבֵר עֲזוּת וְתַקִּיפוֹת הַגּוֹף, עַל יְדֵי זֶה תּוֹכֵל הַנְּשֻׁמָּה לְהִתְקַרֵּב עֲצָמָה אֶל הַגּוֹף, כִּי לֹא תִהְיֶה נִלְכָּדֵת שָׁם. וְזֶה בְּחִינַת (תְּהִלִּים קכ, ו): "מִקּוֹל אֲנַחְתִּי דְבָקָה עֲצָמִי לְבִשְׂרִי", עֲצָמִי הִיא הַנְּשֻׁמָּה, שֶׁהִיא עֲצָם הָאָדָם, כִּי עָקֵר עֲצָמִיּוֹת הָאָדָם, מֵה שֶׁנִּקְרָא אֲצֵל הָאָדָם אֲנִי, הִיא הַנְּשֻׁמָּה, שֶׁהִיא עֲצָם הַקֶּנֶם לְעַד, אֲבָל מִחֲמַת עֲזוּת הַגּוֹף בְּתַאוּתָיו, אֲזִי הַנְּשֻׁמָּה שֶׁהִיא עֲצָם הָאָדָם רְחוּקָה מִבִּשְׂרוֹ וְגוּפוֹ, וְעַל יְדֵי קוֹל אֲנַחַת, שֶׁהִיא בְּחִינַת עֲזוּת דְקַדְשָׁה כַּנ"ל, עַל יְדֵי זֶה נִשְׁבֵּר עֲזוּת גּוּפוֹ, וְאִזּוּ מִתְקַרְבֵּת וּמִתְדַבְּקַת הָעֲצָם לְהַבִּשָּׂר, הִינּוּ הַנְּשֻׁמָּה לְהַגּוֹף. וְזִהוּ: "מִקּוֹל אֲנַחְתִּי דְבָקָה עֲצָמִי לְבִשְׂרִי" כַּנ"ל; עֵינֵי שָׁם כָּל זֶה בְּדַבְּרֵי רַבֵּנוּ ז"ל.

צִוְיָה אָדָם לְרַחֵם עַל עֲצָמוֹ מֵאֵד

וְהַסְפִּיר מוֹתָרָא ש"ש נ"י, כִּי הִנֵּה עָקֵר עֲצָמִיּוֹת הָאָדָם, מֵה שֶׁנִּקְרָא אֲצֵל הָאָדָם אֲנִי, הִיא הַנְּשֻׁמָּה הַקְּדוּשָׁה שֶׁיֵּשׁ בְּקַרְבוֹ, כִּי זֶהוּ עָקֵר מַעֲלַת הָאָדָם, שֶׁיֵּשׁ בְּתוֹכוֹ נְשֻׁמָּה קְדוּשָׁה וּמְהוּרָה מְרוּם גְּבָהִי מְרוּמִים – "חֵלֶק אֵלּוֹק מִפְּעֵל"; מִפֶּשׁ, וְזוּהִי מַעֲלָתוֹ עַל שְׂאֵר כָּל הַבְּרִיּוֹת, וְהִיא עֲצָמִיּוֹתוֹ וְקִיּוּמוֹ, הִינּוּ מֵה שֶׁנִּקְרָא אֲצֵל הָאָדָם

"אָנִי", בִּי הִנְשָׂמָה חַי וְקַיִם לְנִצְחָה, מֵה שְׂאִיז בֶּן הַגּוֹף לְקַבְרוֹת יוֹכֵל, וְאִיז לָה קִיּוּם בְּשֵׁהוּא לְעִצְמוֹ, וְעֵקֶר עֲבוֹדַת הָאָדָם לְקִדְשׁ וּלְמִתְהַר בְּשֵׁר גּוֹפוֹ בְּהֶאֱרַת נְשָׁמְתוֹ, עַד שְׁגָם גּוֹפוֹ יִהְיֶה מְזוּבָּה וּמְטֻהָר בְּקִדְשָׁה עֲלִיּוֹנָה, וְחִמְרִיּוֹת גּוֹפוֹ יִתְהַפְּדוּ לְאוֹר נְשָׁמְתוֹ, וּכְמוֹ שְׁכַתּוּב (אִיּוֹב י"ב, כ"ו): "וּמִבְּשָׂרִי אֶחְזָק אֶלּוֹק", שְׁגָם מִבְּשֵׁר גּוֹפוֹ יִזְכֶּה לְרֵאוֹת אֱלֹקוֹת, בִּי מַחְמַת שְׁזוּבָּה אוֹתוֹ כֹּל כֶּף בְּאוֹר נְשָׁמְתוֹ, גַּם הַגּוֹף מֵאִיר בְּאוֹר גְּדוֹל מְאֹד, עַד שְׁלִפְעָמִים הִנְשָׂמָה יְכוּלָה לְהִתְרוֹמֵם וּלְחֹזֵר לְמִדְרַגָּתָה עַל יְדֵי תַעֲנוּגֵי הַגּוֹף, מַחְמַת שְׁהַגּוֹף מְזוּבָּה כֹּל כֶּף.

איך גורמים לגוף להכניע לנשמה?

וְכֹל זֶה נַעֲשֶׂה עַל יְדֵי שְׁשׁוּבֵר עֲזוֹת הַגּוֹף עִם קוֹלוֹת דְּקִדְשָׁה, הִינּוּ עַל יְדֵי קוֹל צְעָקָה בְּתַפְלָה, אוֹ עַל יְדֵי קוֹל שׁוֹפָר, אוֹ עַל יְדֵי שְׂאָר קוֹלוֹת דְּקִדְשָׁה, וְאַפְלוּ קוֹל קִשְׁקוּשׁ הַמַּטְבְּעוֹת שֶׁל צְדָקָה נְחָשֵׁב לְקוֹלוֹת דְּקִדְשָׁה (חַי מוֹהֲרָ"ן סִימָן י"ז). בִּי חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים אוֹמְרִים (בְּרֻכּוֹת נח ע"ב): 'אֶנְחָה שׁוֹבֶרֶת גּוֹפוֹ שֶׁל אָדָם', וּכְשִׁמְשֵׁבֵר עֲזוֹת וְתַקִּיפוֹת הַגּוֹף, אָזִי הִנְשָׂמָה יְכוּלָה לְהִתְקַרֵּב עִצְמָה אֶל הַגּוֹף, וּלְזוּבָּה אוֹתָהּ עִם הָאֲרוֹתֶיהָ, וְכֵן עַל יְדֵי שְׁהַגּוֹף מְשַׁמֵּשׁ לְנְשָׁמָה בְּקִיּוּם מִצְוֹת מַעֲשִׂיּוֹת, וְהוּא מְכַרִּיחַ אֶת הַגּוֹף לְעִבוּד אֶת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בְּמִצְוֹת וּבְמַעֲשִׂים טוֹבִים, עַל יְדֵי זֶה

נכנעת חֲמֵרִיּוֹת הַגּוֹף בְּאוֹר הַנְּשָׁמָה, וְזוֹכָה לְהַרְגִּישׁ אֱלֻקוּתוֹ
 יַתְבַּרְךָ גַּם בְּתוֹךְ תַּעֲנוּגֵי הַגּוֹף.

הַדְּבִיב בּוֹ יַתְבַּרְךָ מִקִּשְׁר אֶת כָּל הָאֲנִי שֶׁלוֹ אֵל הָאֵין סוּף

וְזֶהוּ עֲנִין "אֲנִי" שֶׁל הָאָדָם, הֵינּוּ מַה שֵּׁיֵשׁ בּוֹ נְשָׁמָה
 קְדוּשָׁה וּמְהוֹרָה מִ"אֵין" סוּף בְּרוּךְ הוּא, כִּי "אֲנִי" הוּא אוֹתִיּוֹת
 "אֵין", שֶׁאֵין לִי שׁוּם דָּבָר מַעֲצָמִי, רַק מִהַשֵּׁם יַתְבַּרְךָ לְבַד, אֲבָל
 מֵצַד הַגּוֹף אֵין לִי שׁוּם דָּבָר כָּלֵל, וְלִכֵּן תִּקְפִּידוּ אֲנִשִּׁים כְּשֵׁרִים
 וְיִרְאִי ה' אֲמַתִּיִּים, שֶׁאֵם נִשְׁאַלוּ: "מִי כָּאֵנִי?", לֹא עָנוּ "אֲנִי" ("אֵין"),
 כִּי אֵין שֶׁיֵּד לֹאמֵר "אֲנִי" מֵצַד הַגּוֹף שֶׁעוֹמֵד בָּאוֹ, בְּשַׁעֲה שְׁכַל
 "אֲנִי" הוּא "אֵין" סוּף בְּרוּךְ הוּא, רַק הִתְחַמְקוּ לַעֲנוֹת בְּכַטּוּי אַחֵר,
 הַכֵּל לֹא לְהוֹצִיא מִפִּיהֶם תִּבְתּ "אֲנִי" ("אֵין"), שֶׁנִּרְאָה כְּאִילוּ יֵשׁוּת
 או גְּדֻלוֹת, חֵם וְשִׁלוּם, כִּי מִי שֶׁזוֹכָה לְהִיּוֹת דְּבִיב בּוֹ יַתְבַּרְךָ
 בְּדַבְּקוֹת אֲמַתִּית, אֵינוֹ יְכוּל לְכַנּוֹת אֶת עֲצָמוֹ עִם תֵּאֵר "אֲנִי", כִּי
 אֵין "אֲנִי" כָּאוֹן כָּלֵל, רַק הַכֵּל "אֵין" סוּף בְּרוּךְ הוּא, וְלִכֵּן אֲשֶׁרִי
 הוֹזִכָה לְהַכְנִיעַ אֶת חֲמֵרִיּוֹת גּוּפּוֹ בְּאוֹר נְשָׁמָתוֹ, וְלְהַרְגִּישׁ אֲמַתִּית
 מִצִּיאוֹתוֹ יַתְבַּרְךָ בְּכָל אֵיבָרֵי גּוּפּוֹ, כִּי אֲזוֹ יַתְעַלָּה וְיִתְקַדֵּשׁ בְּאוֹר
 הָאֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא, וְיַתְעַנֵּג עַל נַעַם זֵיו הַשְּׂכִינָה בְּזֶה וּבְכָא
 לְנֶצַח, אֲשֶׁרִי לוֹ וְאֲשֶׁרִי חֶלְקוֹ.

בתוך כל יחודי יש אלקות

וְקָשֶׁר מוֹהֲרָא"ש נ"י אֶת הָעֲנָן הַנִּזְלֵל לְפָרֻשֵׁת הַשְּׁבוּעַ
בְּקָשֶׁר נוֹרָא וְנִפְלֵא מְאֹד, כִּי הִנֵּה כְּתִיב בְּתַחֲלֵת פְּרֻשֵׁת הַשְּׁבוּעַ
(ויקרא יט, ב) דִּבֶּר אֵל עֲדַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵיהֶם קְדוּשִׁים
תִּהְיוּ, כִּי קְדוֹשׁ אֲנִי הוֹי"ה אֱלֹהֵיכֶם. וַיֵּשׁ לְחַבִּין, מֵהִי תִּכַּת 'אֲנִי'
הוֹי"ה אֱלֹהֵיכֶם? שְׁלֵכְאוֹרָה הִיָּה מִסְפִּיק לוֹמַר, כִּי קְדוֹשׁ הוֹי"ה
אֱלֹהֵיכֶם! וּמָה מִלְמַדֵּת אוֹתֵנוּ הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה בְּתִכַּת "אֲנִי"?

אָבֵל עַל פִּי דְבָרֵי רַבֵּנוּ ז"ל הַנִּזְלֵל, הָעֲנָן מוֹכֵן מְאֹד, כִּי
הַפְּסוּק מְגַלֵּה לָנוּ סוּד הַקְּדוּשָׁה, אֵיךְ זוֹכִים לְהַגִּיעַ אֶל מִדְרַגַּת
"קְדוּשִׁים תִּהְיוּ", וְהוּא עַל יְדֵי, כִּי קְדוֹשׁ "אֲנִי", כִּי יֵשׁ בְּתוֹךְ כָּל
אֶחָד וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל נִשְׁמָת קְדוּשָׁה וּמְהוֹרָה הַנִּקְרָאת "אֲנִי",
שֶׁהוּא חֵלֶק "הוֹי"ה אֱלֹהֵיכֶם" מִפֶּשַׁע, וְעַל יְדֵהָ יֵשׁ כַּח לְכָל אֶחָד
מִיִּשְׂרָאֵל לָבֵא אֶל מִדְרַגַּת "קְדוּשִׁים תִּהְיוּ", כִּי יָכוֹל לְהִתְדַבֵּק כָּל
כֶּף בְּאוֹר נִשְׁמָתוֹ הַנִּקְרָא "אֲנִי", עַד שֶׁגַם בְּשֵׁר גּוֹפּוֹ יִתְעַלֶּה
וַיִּתְקַדֵּשׁ בְּאוֹר אֱלֻקוֹתוֹ וַיִּתְבָּרַךְ, שְׁזֵה מְרָפוֹ בְּדְבָרֵי רַש"י הַקְּדוֹשׁ:
"פְּרֻשָׁה זֹ נֶאֱמַרְהָ כִּהְקַחַל מִחֲמַת שָׂרֵב "גּוֹפִי" תּוֹרָה תְלוּיִין כֵּה",
הִינוּ שְׂיִזְכֶּה שֶׁגַם בְּשֵׁר גּוֹפּוֹ יִתְעַלֶּה וַיִּתְקַדֵּשׁ בְּאוֹר הַתּוֹרָה
הַקְּדוּשָׁה שֶׁהִיא אוֹר הַנִּשְׁמָה, וְנִהְיֶה גַם דְבָרֵי הַיְלָקוּטָא שְׂמֻעוֹנֵי כְּאֵן
(רַמְזוֹ תַרד), קְדוּשִׁים תִּהְיוּ כִּי קְדוֹשׁ אֲנִי, זֶה שֶׁאָמַר הַכְּתוּב (דְבָרִים ד,

ד: "וְאַתֶּם הַדְּבָקִים בְּה'", וּבְתִיב (יִרְמְיָהּ יג, יא): "כִּי כַּאֲשֶׁר יִדְבַק הָאָזוּר אֶל מַתְּנֵי אִישׁ כֵּן הַדְּבָקְתִי וְגו', עֵינַי שָׁם, תִּינּוּ עֵינַי הַדְּבָקוֹת הַנִּי", לְשָׂחָהּ סוּד הַפְּסוּק (תְּהִלִּים קב, ו): "מִקּוֹל אֲנִיחֵי דְבָקָה עֲצָמֵי אֶל בְּשָׂרֵי", כִּי עַל יְדֵי קוֹלוֹת דְּקוּדְשָׁהּ זוֹכִין לְדַבֵּק אֶזְרַח הַנְּשָׁמָה אֶל הַגּוּף, "כַּאֲשֶׁר יִדְבַק הָאָזוּר אֶל מַתְּנֵי אִישׁ" וְגו', וְאִזּוּ גַם הַגּוּף יֵאִיר בְּאֹר הַנְּשָׁמָה.

וְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ יִזְכְּנוּ לְזַכָּךְ גּוּפֵנוּ וְנִשְׁמוֹתֵינוּ בְּאֹר הָאֵינַי סוּף כְּרוּךְ הוּא, עַדִּי נִזְכָּה לְעֵלוֹת וּלְהַכְּלִיל בּוֹ יִתְבָּרַךְ לְגַמְרֵי מַעֲתָהּ וְעַד עוֹלָם, אָמֵן וְאָמֵן.

בְּקֹר שַׁבַּת קֹדֶשׁ פְּרָשַׁת קְדוּשֵׁים ה'תשס"ה

מְאָמֵר

לְהִיזוֹת מוֹכֵן לְקַבֵּל פְּנֵי הַמֶּלֶךְ

בְּשַׁבַּת קֹדֶשׁ בַּבֶּקֶר, פָּעַת קִידוּשָׁא רַבָּה, דְּבַר מוֹהֲרָא"ש נ"י דְּבוּרִים נוֹרְאִים וְנִפְלְאִים
מְאֹד בְּסִפּוּרֵי מַעֲשִׂיּוֹת שֶׁל רַבֵּנוּ ז"ל בְּמַעֲשֵׂה מַחֲכָם וְתָם מַעֲשֵׂה מ' דָּף קס"ו, עֵינֵי שָׁם.

בְּחִינַת "וּוִילְדֵּעַר" חֲכָם בְּלִי שׁוּם וְשׁוּב הַדַּעַת

פָּתַח וְאָמַר מוֹהֲרָא"ש נ"י, רַבֵּנוּ ז"ל מְמַשִּׁיךְ לְסַפֵּר –
וְנִסְעוּ אֵלָיו הַשְּׁלוּחִים הַחֲכָם וְהַתָּם וּבָאוּ לְהַגְאֵבִירְנִיר וְנִתְּנוּ לוֹ
הַאֲגָרַת, וְשָׂאל הַגְאֵבִירְנִיר עַל אֵלָיו הַשְּׁנֵי בָּנִים, וְאָמְרוּ לוֹ,
שֶׁהַחֲכָם הוּא חֲכָם מִפְּלֶגָה וְעֵשִׂיר גְּדוֹל, וְהַתָּם הוּא תָּם בְּיֹזְתָה,
וַיֵּשׁ לוֹ כָּל הַמְּלַבּוּשִׁים שֶׁל הַפְּעֻלִין כַּנִּל – הִנֵּה בְּשַׁפְּתַי אִידִישׁ
אָמַר רַבֵּנוּ ז"ל שֶׁהַחֲכָם הוּא "וּוִילְדֵּעַר" חֲכָם, וְהוּא מְלִשׁוֹן "פְּרָא",
כִּי מִי שֶׁהוֹלֵךְ עִם חֲכָמוֹת לְכַסּוֹף הוּא נַעֲשֵׂה פְּרָא אָדָם, וְאִין לוֹ
שׁוּם מְנוּחַת הַנַּפְשׁ אוֹ יֵשׁוּב הַדַּעַת, מַה שְּׂאִין בֶּן הַהוֹלֵךְ
בְּתַמִּימוֹת, יֵשׁ לוֹ חַיִּים שְׁקָטִים וְשְׁלוֹמִים, וְהוּא שְׂמַח בְּחֻלְקוֹ תַמִּיד.

רַבֵּנוּ וְיָל עֵבֶר אֶת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בַּתְּמִימוֹת מִקְטָנוֹתָיו

וּנְתִיעֵין הַגְּאֹבִירֵנִיר, שְׁבוּדָאֵי אֵין רָאוּי לְהִבְיֹאוּ לְפָנֵי
הַמֶּלֶךְ בְּלְבוּשׁ פְּעֻלִין, וְעֵשָׂה לוֹ מִלְּבוּשִׁים כְּרָאוּי, וְהִנִּיחַ בְּתוֹךְ
הַעֲגֻלוֹת צָב שֶׁל הַתָּם – כִּי מִי שֶׁהוֹלֵךְ עִם מִדַּת הַתְּמִימוֹת, זוֹכֵה
לְהִרְבֶּה מִלְּבוּשִׁים נְאִים מִרְבּוּי מִצְוֹת מְעֻשִׂיּוֹת שְׁלוֹ, שֶׁהֵם עֶקֶר
מִלְּבוּשֵׁי הָאָדָם (שִׁיחוֹת הַר"ן סִימָן כג), וְכִמּוֹ שֶׁכֶּתוּב (מִשְׁלֵי לא, כה): "עוֹ
וְהִדָּר לְבוּשָׁה וַתִּשְׁחַק לְיוֹם אַחֲרוֹן" כִּי בְּקִיּוּם מִצְוֹת אֵין צְרִיכִים
חֻכְמוֹת בְּלָל, רַק תְּמִימוֹת וּפְשִׁיטוֹת גְּמוּרָה, וְעַל יְדֵי זֶה יוֹכֵה
לְרַפֵּשׁ הַמוֹן מִצְוֹת מְעֻשִׂיּוֹת בְּכָל יוֹם וְיוֹם, וְכִמּוֹ שֶׁמִּסְפֵּר עַל רַבֵּנוּ
ז"ל (שִׁבְחֵי הַר"ן סִימָן יג), כְּשֶׁהָיָה עֲדִין יֶלֶד קָטָן, שֶׁהָיָה לוֹקַח מִטְּבַע
גְּדוֹל שֶׁנִּתְּנָה לוֹ אִמּוֹ, וְהִחְלִיף אוֹתוֹ עַל מִטְּבַעוֹת קְטָנוֹת, וְנִכְנַם
לְבֵית הַכְּנֻסֶת דֶּרֶךְ הַחֲלוּן בְּהִצְנַע כְּשֶׁלֹּא הָיָה שָׁם אִף אֶחָד, וְלִקַּח
הַסֵּפֶר "שְׁעָרֵי צִיּוֹן", וְאָמַר אֶת הַתְּפִלָּה שֶׁאֲזַמְּרִים לְפָנֵי עֲשִׂית
מִצְוָה, וְזָרַק מִטְּבַע אַחַת לְתוֹךְ הַקֶּפֶה שֶׁל הַמִּתָּן בַּסֵּתֵר, וְאַחַר כֵּן
עָשָׂה עֲצֻמוֹ כְּאִלּוּ מִסִּיחַ דַּעְתּוֹ, וְאָמַר אֶת הַתְּפִלָּה עוֹד הַפְּעַם,
וְזָרַק עוֹד מִטְּבַע בְּתוֹךְ הַמִּתָּן בַּסֵּתֵר, וְכֵן עָשָׂה עִם כָּל הַמִּטְּבַעוֹת,
וְהִשִּׁיג אֲזוֹ בְּהִיוֹתוֹ עֲדִין יֶלֶד קָטָן, שֶׁלֹּא צְרִיכִים שׁוּם חֻכְמוֹת
בְּעִבּוּדַת ה', רַק לַעֲשׂוֹת הִרְבֶּה מִצְוֹת מְעֻשִׂיּוֹת בַּתְּמִימוֹת
וּבְפְשִׁיטוֹת גְּדוֹלָה, וְעַל יְדֵי זֶה זָכָה לְמַה שֶׁזָּכָה.

מעלת מדת התמימות דקדושה

וְנָתַן לָהֶם אֲגָרוֹת, בְּנֹ"ל, וְנָסְעוּ הַשְּׁלוּחִים וּבָאוּ לְשָׁב, וְנָתַנוּ הָאֲגָרוֹת לָהֶם: הַחֶכֶם לְהַחֲכֵם, וְהַתָּם לְהַתָּם, וְהַתָּבָר לְהַתָּבָר שֶׁהֵגִיעַ לוֹ הָאֲגָרָה, אָמַר לְהַתָּם הַשְּׁלִיחַ שֶׁהֵבִיאוּ: הֲלֹא אֵינִי יוֹדֵעַ מַה כְּתוּב בּוֹ; קָרָא אוֹתוֹ לְפָנָיו הַשֵּׁיב לוֹ: אֲנִי אֶסְפֵּר לְךָ בְּעַל פֶּה מַה שְּׂפָתוֹב בּוֹ, שֶׁהַמְּלַךְ רוֹצֵה שֶׁתְּבוֹא אֵלָיו – כִּי מַעֲלַת מִדַּת הַתְּמִימוּת גְּדוּלָה כִּד, עַד שֶׁאֶפְלוּ אִם אֵין אָדָם יוֹדֵעַ לְקַרֵּא וּלְהַבִּין בְּכֶתֶב וּבִסְפֵר, אָבַל תְּכַף וּמִיד שְׁשׁוּמַע בְּעַל פֶּה מֵאִישׁ תָּם וְנֶאֱמָר, הוּא מְקַבֵּל כָּל דְּבָרָיו בְּאִמוּנָה פְּשׁוּטָה וּבְשִׂמְחָה עֲצוּמָה.

ליצנות היא פתח הטמאה

שָׂאל תְּכַף: רַק בְּלִי לִיצְנוּת! הַשֵּׁיב לוֹ: בּוֹדְאֵי אִמְתָּ, בְּלִי לִיצְנוּת, וְנִתְמַלֵּא שִׂמְחָה תְּכַף – כִּי עֵקֶר עֲבוּדַת הַתָּם לְהִיּוֹת נְשִׁמָּר מִכָּל שְׂמִיץ שֶׁל לִיצְנוּת, כִּי הַלִּיצְנוּת הוּא פֶּתַח הַטְּמֵאָה, וּכְמוֹ שֶׁדִּקְדָק מוֹתֵרֵנִי"ת ז"ל מְדַבְּרֵי הַגְּמָרָא (יּוֹמָא לַח ע"ב), הֵבִיא לְטֵמְאָה פּוֹתְחִין לוֹ, שֶׁנֶּאֱמַר (מְשִׁלֵּי ג, לד): "אִם לְלִצִּים הוּא יְלִיץ", הָרִי שֶׁחֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים הִחְשִׁיבוּ לִיצְנוּת לְפֶתַח הַטְּמֵאָה. וְלָכֵן עֵקֶר זְהִירוֹת הַתָּם הֵיטָה מְמוּדָה מְגִנָּה זוֹ שֶׁל לִיצְנוּת, וְתְכַף וּמִיד שְׁשִׁמַּע שֶׁהֵעֲנִין הוּא בְּלִי לִיצְנוּת, הָאִמִּין בְּאִמוּנָה פְּשׁוּטָה וְנִתְמַלֵּא שִׂמְחָה מְאֹד.

העקר הוא שלום בית

רַיַץ וְאָמַר לְאִשְׁתּוֹ: אִשְׁתִּי, הַמְלִיךְ שְׁלַח בְּשִׁבְלִי! – הַדְּבָר
הָרֵאשׁוֹן – הַלֵּךְ לְהוֹדִיעַ לְאִשְׁתּוֹ, וּבַעֲנֵן שֶׁנֶּאֱמַר אֶצֶל רַבִּי אֶלְעָזָר
בֶּן עֲזַרְיָה בְּשָׂרְצוֹ לְמִנּוֹת אוֹתוֹ לְנָשִׂיא (בְּרֵכוֹת כו ע"ב), שֶׁאָמַר:
'אֵיזוֹל וְאֵימְלִיךְ בְּאִינְשֵׁי בֵּיתִי' – אֵלֶּךְ וְאֶתְיַעַץ עִם אִשְׁתִּי, כִּי גְדוֹל
הַשְּׁלוֹם, וּבַפְּרָט שְׁלוֹם בֵּית, עַד שֶׁלֹּא מֵצֵא תְּקוּדָשׁ בְּרוּךְ הוּא
מִחֻזֵּק בְּרַבָּה לְיִשְׂרָאֵל אֲלֵא הַשְּׁלוֹם' (בְּרֵכוֹת סד ע"א).

אם המלך קורא – פאים בלי לשאול שאלות

וְשֶׁאֵלֶּה אוֹתוֹ: עַל מַה וְלָמָּה? וְלֹא הִיָּה לוֹ פְּנָאֵי לְהַשִּׁיבָה
כָּלֵל, וְתַכָּף נִזְדָּרְזוּ בְּשִׂמְחָה וְהִלֵּךְ וְנִסְמַע עִם הַשְּׁלִיחַ תַּכָּף – כִּי מֵרַב
הַתְּעוֹרְרוֹתוֹ וְשִׂמְחָתוֹ שֶׁהַמְּלִיךְ קָרָא לוֹ, לֹא הִיָּה לוֹ זְמַן לְשִׁמְעַ
שְׁאֵלוֹת וְקִשְׁיוֹת: מַה וְלָמָּה הַמְּלִיךְ קָרָא לוֹ, כִּי בֶּן הִיָּה מוֹדֵת
הַתְּמִימוֹת, שְׂאִין נִכְנָסִים בְּלִבּוֹ קִשְׁיוֹת וּסְפָקוֹת כָּלֵל, רַק תַּכָּף וּמִיד
שֶׁשׁוֹמֵעַ שֶׁהַמְּלִיךְ קוֹרָא לוֹ, הוּא רַיַץ וּמוֹדָדוֹ בְּזִרְיוֹת גְּדוּלָּה מְאֹד,
וְאִין לוֹ פְּנָאֵי לְשִׁמּוֹעַ דְּבָרֵי אַחֵרִים כָּלֵל.

הדבוק בו ותברך מנשר את כל האנשי שלו אל האין סוף

וְנִכְנָס וַיֵּשֶׁב בְּתוֹךְ הַעֲגָלוֹת צָב, וּמֵצֵא שָׁם הַבְּגָדִים הַנִּחַל
וְשִׂמְחָה יוֹתֵר וַיּוֹתֵר – כִּי תַתֵּם, שֶׁהוּא תַפְקַח הָאִמְתִּי, יוֹדֵעַ הַיֵּטִב
שֶׁהַמְּלִיךְ יָכוֹל לְקָרָא לוֹ בְּכָל עֵת, וּמִכְרַח לְהִיּוֹת לוֹ בְּגָדִים הַגּוֹנִים

לְבֹא לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ, וְהוּא נִזְהָר מְאֹד לְשׁוּמֹר אוֹתָם שְׁלֹא יִתְלַכְּלוּ. מִה שְׂאִין בֶּן הַחֶכֶם בְּעֵינָיו, הוּא בְּאֵמֶת טַפֵּשׁ גָּדוֹל מְאֹד, וּבְשִׁעָה שֶׁהַמֶּלֶךְ קוֹרֵא לוֹ, בָּא עִם בְּגָדִים מְלַכְלָכִים, רַחֲמָנָא לִי צְלוּ, וּמַחֲמַת זֶה הוּא מְגַרֵּשׁ מִלִּפְנֵי הַמֶּלֶךְ, וְכַמוּכָא בְּגִמְרָא (שְׁבֵת קַנְג ע"א) עַל הָא דְאָמַר רַבִּי אֱלִיעֶזֶר: 'שׁוּב יוֹם אֶחָד לִפְנֵי מֵיתְתֵד', וְשִׂאלוּ תִלְמִידָיו, וְכִי אָדָם יוֹדֵעַ אֵיזוֹהוּ יוֹם יָמוּת? אָמַר לְהֵן וְכָל שְׁבִין יָשׁוּב הַיּוֹם שְׁמָא יָמוּת לְמַחַר, וְנִמְצָא כָּל יָמָיו בְּתַשׁוּבָה, וְאִף שְׁלֹמֹה אָמַר בְּחֻכְמָתוֹ (קִהְלֵת ט, ח): "בְּכָל עֵת יִהְיוּ בְּגָדֶיךָ לְבָנִים וְשִׁמּוֹן עַל רֹאשְׁךָ אֵל יְחִסֵּר", וְאָמַר רַבִּין יוֹחָנָן בֶּן זַכַּאי, מִשָּׁל לְמֶלֶךְ שׁוּמָן אֶת עַבְדֵּיךָ לְסַעֲדָה וְלֹא קָבַע לָהֶם זְמַן, פְּקַחִין שְׁבִהֵן קִשְׁטוּ אֶת עַצְמוֹן וַיֵּשְׁבוּ עַל פֶּתַח בֵּית הַמֶּלֶךְ, אָמְרוּ, כְּלוּם חָסֵר לְבֵית הַמֶּלֶךְ, טַפְּשִׁים שְׁבִהֵם הָלְכוּ לְמִלְאכְתָּן, אָמְרוּ, כְּלוּם יֵשׁ סַעֲדָה בְּלֹא טָרַח, בְּפִתְאִים בְּקִשׁ הַמֶּלֶךְ אֶת עַבְדֵּיךָ, פְּקַחִין שְׁבִהֵן נִכְנְסוּ לִפְנֵינוּ בְּשִׁתָּן מִקִּשְׁטֵינוּ, וְהַטְּפְּשִׁים נִכְנְסוּ לִפְנֵינוּ בְּשִׁתָּן מְלַכְלָכִין, שְׂמַח הַמֶּלֶךְ לְקִרְאָת פְּקֻדִים וְכַעַם לְקִרְאָת טַפְּשִׁים, אָמַר הֲלָלוּ שְׁקִשְׁטוּ אֶת עַצְמוֹן לְסַעֲדָה וְיֵשְׁבוּ וַיֵּאכְלוּ וַיִּשְׁתּוּ, הֲלָלוּ שְׁלֹא קִשְׁטוּ עַצְמוֹן לְסַעֲדָה יַעֲמִדוּ וַיִּרְאוּ, עֵינֵן שָׁם.

נִמְצָא, שְׁתֵּתָם שְׁהוּא תַּפְקַח הָאֲמַתִּי, יוֹדֵעַ הַיָּטִב לְהִיּוֹת מוֹכֵן עִם בְּגָדִים מְכַבְּדִים לְקַבֵּל פְּנֵי הַמֶּלֶךְ, וְנִתְקַיֵּם אֲצִלוּ: "בְּכָל

עת יהיו בגדיך לבנים, מה שאין בן החכם שהוא באמת מפוש לגבי חכמת אלקות, נשאר בחוץ עם בגדים מלכלכים, ואינו זוכה לקבל פני המלך כלל.

והשם יתברך יזכנו לקנות בעצמנו מדת התמימות באמת, ונזכה להיות מוכנים בכל עת לקבל פני מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא, ולהתדיבק בו באמת ובתמים מעתה ועד עולם, אמן ואמן.

סעדה שלישית שבת פרשת קדושים ה'תשס"ה

מאמר

וכי יגור אתך גר בארצכם

בשבת ק"ש בפקר, בעת קידושא רבה, דבר מוהר"א ש"נ"י דבורים נוראים ונפלאים מאד בספורי מעשיות של רבנו ז"ל במעשה מחכם ותם מעשה מ' דף קס"ו, ע"ן שם.

עד שתפשוט האמונה בכל האברים

פתח ואמר מוהר"א ש"נ"י, רבנו ז"ל אומר, בתיב (שמות יז, יב): "ויהי ידיו אמונה עד בא השמש", פי יש במה מיני אמונה, יש אמונה שהוא רק בלב, והעקר שצריך להיות לאדם אמונה

כָּל כֶּהֱנָה, עַד שְׁנֵי עָשָׂר שָׁנָה, כָּל הַיָּבָרִים, כָּמוֹ שְׂמוּבָא בְּכַתְבֵי הַאֲר"י, שְׁצָרִיף לְחֻגְבֵיהָ יָדָיו בְּשַׁעַת נְטִילַת נֶגֶד הָרֹאשׁ, כִּי לְקַבֵּל הַקְּדוּשָׁה, נִמְצָא שְׁצָרִיף לָזֶה אֲמוּנָה בְּהִדְרִים, לְהֶאֱמִין שְׂמוּחַמַת שְׂמוּגְבֵיהָ יָדָיו בְּנֶגֶד הָרֹאשׁ, מִקַּבֵּל הַקְּדוּשָׁה, כִּי כֹל אֲמוּנָה אֵינָה כְּלוּם, כָּמוֹ שֶׁכָּתוּב (תְּהִלִּים קיט, פו): "כָּל מִצְוֹתֶיךָ אֲמוּנָה", וְכַשֵּׁי שֶׁלֹּא אֲמוּנָה כְּזוֹ, בָּא מִן הָאֲמוּנָה אֶל הַשֶּׁכֶל, וְכֹל מִה שֶׁמְחַזֵּק אֶת עֲצָמוֹ בְּאֲמוּנָה – בָּא אֶל שֶׁכֶל יוֹתֵר, כִּי הַדְּבָר שֶׁחֵיהָ צָרִיף מִתְחַלֵּה לְהֶאֱמִין, עֲבָשׁוּ בְּשָׂבָא אֶל אֲמוּנָה יוֹתֵר גְּדוּלָה, מִבֵּין הַדְּבָר הָרֹאשׁוֹן בְּשֶׁכֶל. וְזֶה שֶׁכָּתוּב בְּמִשְׁלַח "וַיַּחֲזִי יָדָיו אֲמוּנָה", שֶׁחֵיהָ לֹא אֲמוּנָה כֹּל כֶּהֱנָה, עַד שְׁנֵי עָשָׂר שָׁנָה כָּל הַיָּבָרִים, שְׂאֵפְלוֹ בְּיָדָיו הִיָּה הָאֲמוּנָה כֹּל כֶּהֱנָה גְּדוּלָה, עַד בָּא הַשְּׂמֵשׁ, חֵינֵה לְהַשְּׁכֵל שֶׁל הַדְּבָר, וְשְׂמֵשׁ הוּא בְּחִינַת חֲכָמָה, כָּמוֹ שֶׁאֲצִלְנוּ (לְקוּטֵי מוֹהֲר"ן חֶלֶק א' סִימָן א') עַד בָּאֵן לְשׁוֹן רַבְּנוּ ז"ל.

אֲמוּנָה הִיא כַח הַגְּדֵל וְכַח הַצּוּמָח

וְהַסְּבִיר מוֹהֲרָא"ש נ"י, כִּי הִנֵּה עֶקֶר קִיּוּם הָאָדָם הוּא עַל יְדֵי אֲמוּנָה, וְכִמוֹ שְׂאֵמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (מִכּוֹת כד ע"א): 'בָּא חֲבִקוּק וְהַעֲמִידֵן עַל אַחַת, וְצָדִיק בְּאֲמוּנָתוֹ יַחֲזִיק, כִּי אֲמוּנָה הִיא כַח הַגְּדֵל וְכַח הַצּוּמָח (לְקוּטֵי מוֹהֲר"ן חֶלֶק א' סִימָן קנח), חֵינֵה שְׁנוֹתָן כַּח לְאָדָם לְגַדֵּל בְּזֶה הָעוֹלָם, וְלַצְּמֹחַ, וְלַחֲגִיעַ אֶל מַת שְׁצָרִיף

להגיע, כי אמונה היא מלשון (אסתר ב, ז): "ויהי אמן את הדסה" – לשון גדול וצמיחה, וכל מי שיש לו אמונה – הוא גדל ומצליח ביותר, והנה לא די שיהיה אמונה בלב בלבד, וכמו שמקצת בני אדם חושבים שמספיק להיות "יהודי טוב" בלב, אלא צריך שהאמונה תתפשט בכל האיברים, שירגיש האמונה הקדושה בכל איבריו.

להאמין שהרמת גרמת שפע בעולמים

וכמו הדגמא שמביא רבנו ז"ל בענין נטילת ידים, שתהיה לו אמונה שבשעה שמרים ומגביה ידיו אחר הנטילה בנגד הראש, הוא ממשוץ על עצמו קדשה עליונה, נמצא שיש לו אמונה בידי, שהם מביאים עליו את הקדשה, וכן צריך להיות אמונה בשאר כל איבריו, כמו ברגליו, שבשעה שהולך ברגליו לדבר מצוה, תהיה לו אמונה שיש לו שכר על כל פסיעה ופסיעה, וכמו שלמד רבי יוחנן מן האלמנה שהלכה למרחוק לבית מדרשו, ששכר פסיעות יש (סוטה כב ע"א), נמצא שמתפשטת האמונה בתודת הרגלים, וכן בשאר כל האיברים, שבשעה שמקיים בהם מצוות השם יתברך, ומקשר עצמו אל האמונה הקדושה, הם הם המכניסים בו אמונה, וכמו שכתוב (תהלים קיט, פו): "כל מצותיך אמונה".

אמונה היא כח הגדל וכח הצומח

וְהִנֵּה בְּשֹׂאדָם יֵשׁ לוֹ אֱמוּנָה כְּזֹאת, אַחַר כֵּן הוּא
 בֹּא אֶל הַשֶּׁכֶל שֶׁל הַדָּבָר, לְהִבִּין בְּשֶׁכֶלֹּו מַה שְּׁעוֹשֶׂה, כִּי הַדָּבָר
 שֶׁהִיא צְרִיךְ מִתְחִלָּה לְהֶאֱמִין, עֲכָשׁוּ בְּשָׂבֵא אֶל אֱמוּנָה יוֹתֵר
 גְּדוּלָּה, מִכִּין הַדָּבָר בְּשֶׁכֶלֹּו, שֶׁזֶהוּ (שְׁמוֹת יו, יב): "וַיְהִי יָדָיו אֱמוּנָה
 עַד בֹּא הַשָּׁמַשׁ", שְׁמֵת־חֲלָה מִתְפַּשְׁטֵת הָאֱמוּנָה בְּיָדָיו וּבְכָל
 אֵיבָרָיו, וְאַחַר כֵּן בֹּא אֶל הַשָּׁמַשׁ, הֵינּוּ אֶל הַשֶּׁכֶל שֶׁל כָּל דָּבָר, כִּי
 שֶׁכֶלֹּו שֶׁל אָדָם מֵאִיר לוֹ בְּכָל דְּרָכָיו כְּמוֹ הַשָּׁמַשׁ (לְקוּטֵי מוֹתָרָן חֶלֶק א'
 סִימָן א').

בתפלה נאמנה ונכונה

וְזֶהוּ מַה שֶּׁפִּרְשׁ רַש"י לָשֵׁם (שְׁמוֹת יו, יב): "וַיְהִי יָדָיו
 אֱמוּנָה" – 'וַיְהִי מִשָּׁה יָדָיו בְּאֱמוּנָה פְּרוּשׁוֹת הַשָּׁמַיִם בְּתַפְלָה
 נְאֻמָּה וְנִכּוֹנָה'; כִּי עֵקֶר הַתְּגִלּוֹת הָאֱמוּנָה שֶׁל הָאָדָם הוּא עַל יָדֵי
 תַפְלָה, כִּי כָּל מַה שֶּׁיֵּשׁ לְאָדָם אֱמוּנָה בּוֹ יִתְפַּרֵּץ, בֵּן מְרֻבָּה לְדַבֵּר
 וּלְהַתְפַּלֵּל אֱלֹוִי, וְאִם הָיָה יוֹדֵעַ הָאָדָם יְדִיעָה בְּלֵב שְׁלֵם, שְׁמֹלֵא כָּל
 הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ (ישעיה ג, ג), וְתַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא עוֹמֵד בְּשַׁעַת הַתַּפְלָה,
 וְשׁוֹמֵעַ הַתַּפְלָה, וְדַאי הָיָה מִתְפַּלֵּל בְּהַתְלַחְבוֹת גְּדוּלָּה, וְהָיָה
 מְדַקְדֵק מְאֹד לְכוּן אֶת דְּבָרָיו (לְקוּטֵי מוֹתָרָן חֶלֶק א' סִימָן סב), וְכֵן לְאִידוּךְ
 גִּיסָא, כָּל מַה שֶּׁאָדָם מְרַבָּה לְדַבֵּר וּלְהַתְפַּלֵּל אֱלֹוִי יִתְפַּרֵּץ, בֵּן

נִקְבַּעַת בּוֹ הָאָמוּנָה, וּכְמוֹ שֶׁכָּתוּב (תְּהִלִּים פט): "אֹדִיעַ אָמוּנָתְךָ בְּפִי" (לְקוּמֵי מוֹתֵרִי חֶלֶק ב' סִימָן מֵד), נִמְצָא שֶׁאָמוּנָה וּתְפִלָּה קְשׁוּרוֹת זֶה בְּזֶה בְּקִשְׁרֵי חֶזֶק וְאִמּוּיִן מְאֹד, שֶׁאֵלּוּ דִּבְרֵי רִש"י הַנ"ל, וַיְהִי מִשָּׁה יָדִיו בְּאָמוּנָה פְּרוּשׁוֹת הַשָּׁמַיִם בְּתְפִלָּה נְאֻמָּנָה וּנְכוּנָה, כִּי אָמוּנָה וּתְפִלָּה הֵן דְּבַר אֶחָד מִמּוֹשׁ.

הַסּוּד הַנִּכְּלָא שֶׁל "עֶרְבּוּב הַשְּׁעוֹת" וּמְשֻׁמְעוּתוֹ

וְכֵן מִמְשִׁיב רִש"י לְפָרֵשׁ, עַד בֵּא הַשְּׁמוֹשׁ, שֶׁהָיוּ עֹמְלָקִים מְחַשְׁבִּין אֶת הַשְּׁעוֹת בְּאַצְטְרוֹלוֹגְיָא"ה, בְּאִיזוֹ שְׁעָה הֵם נוֹצְחִים, וְהַעֲמִיד לָהֶם מִשָּׁה חֲמָה וְעַרְבֵב אֶת הַשְּׁעוֹת, עֵינֵי שָׁם. כִּי עֹמְלָק שֶׁהוּא הַפְּמ"ף מ"ם וְהַיֵּצֵר הָרַע, אֹרֵב עַל הָאָדָם לְקַרֵּר אוֹתוֹ מִן הָאָמוּנָה תְּקוּדוּשָׁה, וּלְהַחֲלִישׁ דַּעְתּוֹ חֵם וְשָׁלוֹם, וּכְמוֹ שֶׁכָּתוּב (דְּבָרִים כה, יח): "אֲשֶׁר קָרָךְ בְּדָרְךָ וַיִּזְנֵב כָּךְ כָּל הַנְּחַשְׁתִּים אַחֲרֶיךָ" וְגו', וְהוּא בָּא אֶל אָדָם עִם כָּל מִינֵי חֲכָמוֹת וְעֶרְמוּמִיּוֹת שֶׁל שֶׁקֶר, כִּדֵּי לְמַנוּעַ אוֹתוֹ מֵעֲבוֹדַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, וְאֶחָד מֵתַחְבוּלוֹתָיו הוּא "לְחַשֵּׁב אֶת הַשְּׁעוֹת", הֵינּוּ שֶׁאֹמֵר לְאָדָם שֶׁאֵין שְׁעָה זֶה טוֹבָה לְלַמֵּד וּלְהַתְפַּלֵּל וְלַעֲבֹד אֶת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, וְדוֹחָה אוֹתוֹ מִשְׁעָה לְשְׁעָה וּמִיּוֹם לְיוֹם עַד שֶׁתּוֹפֵס אוֹתוֹ בְּרִשְׁתּוֹ לְגַמְרֵי, כִּי מַחֲלִישׁ דַּעְתּוֹ עִם פְּתוּיִים שֶׁל הַכֵּל: "הֲלֹא אֶתְמוּל עֲשִׂיתָ כָּךְ וְכָךְ, וְאֵיךְ אֶתָּה רוֹצֵה לְעֲבוֹד הַיּוֹם אֶת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ?" אֲכַל מִשָּׁה

רַבְּנוּ שְׁלוּחַם נֶגֶד עַמְלָק, הַעֲמִיד הַחֲפֹה שֶׁהוּא אֹר הַשֶּׁכֶל, וְעַרְבֵיב אֶת הַשְּׁעוֹת, הִינּוּ שְׁגָלָה וּפְרָסָם הָאֲמוּנָה הַקְּדוּשָׁה בְּגִלּוֹי רַב, עַד שֶׁהִרְאָה לְכֻלָּם שֶׁאֵין שׁוּם שְׁעָה בְּעוֹלָם שֶׁאֵי אֶפְשָׁר לְעִבּוֹד בָּהּ אֶת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, שֶׁזֶהוּ עֲנִין "עַרְבֵיב הַשְּׁעוֹת", כִּי מִי שֶׁיֵּשׁ לוֹ אֲמוּנָה בְּרוּרָה וּמְזַכֶּכֶת בְּהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, יוֹדֵעַ שֶׁאֵין שׁוּם זְמַן אִזּוּ מְקוּם שֶׁאֵי אֶפְשָׁר לְעִבּוֹד בּוֹ אֶת ה', כִּי כָּל הַזְּמַנִּים וְכָל הַמְּקוֹמוֹת מִתְבַּטְּלִים לְגַמְרֵי לְגַבֵּי הָאֹר אֵין סוּף בְּרוּרָה הוּא (לְקוּטֵי מוֹהֲרֵ"ן חֵלֶק ב' סִימָן סא), וְאֶפְלוּ אִם אֶתְמוּל לֹא זָכִיתִי לְעִבּוֹד אֶת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, הַיּוֹם אֲנִי עוֹשֶׂה הַתְּחִלָּה חֲדָשָׁה לְגַמְרֵי, וְלִכֵּן כְּתִיב (שְׁמוֹת יו, ט): "צֵא הִלַּחֵם בְּעַמְלָק מִחֶר" וְגו', הִינּוּ צֵא הִלַּחֵם עִם הַיֵּצֵר הָרַע שֶׁהוּא עַמְלָק שְׂדוּחָה אֶת הָאָדָם עַל "מִחֶר", מִחֶר תִּלְמַד תּוֹרָה וְתִתְפַּלֵּל, מִחֶר תִּקְיָם מִצּוֹת, כִּי רוּצָה לְגַזֵּל מִן הָאָדָם "הַיּוֹם" הַזֶּה וְהַשְּׁעָה הַזֹּאת, אֲבָל כְּשֶׁאָדָם מְכַנֵּם בְּעַצְמוֹ אֲמוּנָה זָכָה וּבְרוּרָה, נַעֲשֶׂה אֲצִלוֹ "עַרְבּוֹב הַשְּׁעוֹת", שֶׁכָּל הַשְּׁעוֹת שׁוֹת אֲצִלוֹ, וְתִמִּיד מוֹצֵא הַנְּקֻדָּה הַשְּׂיֵכֶת אֵל לְבוֹ בְּעַת הַזֹּאת (לְקוּטֵי מוֹהֲרֵ"ן חֵלֶק א' סִימָן ל"ד), וְעוֹבֵד בּוֹ אֶת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, אֲשֶׁרִי לוֹ וְאֲשֶׁרִי חֵלְקוֹ.

לא לחונות את הנשמה שהיא כבר בארץ

וְקִשָּׁר מוֹהֲרָא"ש נ"י אֶת הַעֲנִין הַנִּזְ"ל לְפָרִשְׁת הַשְּׁבוּעַ בְּקִשָּׁר נוֹרָא וְנִפְלָא מְאֹד, כִּי הִנֵּה כְּתִיב בְּפָרִשְׁת הַשְּׁבוּעַ

(ויקרא יט, לג): וְכִי יִגֹּר אֶתְךָ גֵר בְּאַרְצְכֶם לֹא תוֹנֵנוּ אֹתוֹ, וּפְרַשׁ רְשׁוֹנֵי: לֹא תוֹנֵנוּ – אֲנֹנְאֵת דְּבָרִים, לֹא תֹאמַר לוֹ אָמַשׁ הֵייתָ עוֹבֵד עֲבוֹדַת כּוֹכָבִים וְעִבְשׁוּ אֶתְךָ בָּא לְלַמֵּד תּוֹרָה שֶׁנִּתְּנָה מִפִּי הַגְּבוּרָה. וַיֵּשׁ לֹמַר, שְׂיֵשׁ בָּאן רְמוֹז גְּדוֹל לְדַבְרֵי רַבְּנֵנוּ וְ"ל הַנִּחַל, כִּי הַנְּשֻׁמָּה הַקְּדוּשָׁה נִחְשָׁבֶת כְּמוֹ גֵר הַבָּאָה לְגוֹר בְּאַרְץ נִכְרִיָּה, כִּי הֵיטָה לְמַעַלָּה בְּעוֹלָם הָעֲלִיּוֹן, נִהְיִית מוֹזֵי הַשְּׂכִינָה, וְהִצְרָכָה לְרַדַּת כָּאֵן לְמַטָּה בְּזֶה הָעוֹלָם, לְתַכְלִית הָאַרְצִיּוֹת, וְלַעֲבֹד אֶת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, וְלַחֲזוֹר לְמִקּוֹר הַצְּבָה, וְהַנְּהָ בָּאֵן הַמְּלַחֲמָה הַזֹּקָה עֲלֶיהָ מִפְּנֵים וּמֵאַחֹר. כִּי הֵנָּה עֲמֻלָּה שְׁהוּא הַיִּצָּר הָרַע אֹרֵב עֲלֶיהָ לְדַחֲוֹתָהּ בְּכַמָּה מִיָּנִי פְתוּיִים שֶׁל שְׂקָר, שְׂאִיִן הַזְּמַן מִכְּשֶׁר עִבְשׁוּ לְעִבּוֹד אֶת ה', וְגַם הֵלֵא אֶתְמוֹל עֲשִׂיתָ עֲבָרָה פְּלוֹנִית וּפְלוֹנִית, וְאַיִךְ אֶתְךָ רוֹצֵה הַיּוֹם לְעִבּוֹד אֶת ה' וְלִכֵּן בָּא עֲלֵינוּ הַצְּוִי בַּתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה: וְכִי יִגֹּר אֶתְךָ גֵר בְּאַרְצְכֶם, הִינּוּ בְּשִׁתְּפִיר קְדֻשָׁת נְשֻׁמָּתְךָ שֶׁהִיא בְּגֵר שְׂבָא לְגוֹר בְּאַרְצְכֶם הַגְּשָׁמִית, לֹא תוֹנֵנוּ אֹתוֹ – לֹא תֹאמַר לוֹ: אָמַשׁ הֵייתָ עוֹבֵד עֲבוֹדָה זָרָה וְעִבְשׁוּ אֶתְךָ בָּא לְלַמֵּד תּוֹרָה, שֶׁהִיא מַעֲנַת עֲמֻלָּה הָרַשָּׁע שֶׁרוֹצֵה לְדַחֲוֹת אֹתְךָ בְּכַף מְלַעֲבֵד אֶת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, אֵלֶּא תַעֲמֹד חֶזֶק עִם קְדֻשַׁת מוֹשֶׁה רַבְּנֵנוּ, עֲלִיו הַשְּׁלוֹם, שֶׁהוּא אֹרֵב הָאֲמוּנָה הַקְּדוּשָׁה, שֶׁעַרְבֵב אֶת הַשְּׁעוֹת כְּנֶגֶד עֲמֻלָּה, וְגִלָּה וּפְרַסָּם

שְׂאִין שׁוּם שְׁעָה וּמְקוֹם שְׁלֵא יְכוּלִים לְעִבּוֹד בּוֹ אֶת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, וְאִפְלוּ אָמַשׁ הֵייתָ עוֹבֵד עֲבוֹדַת זָרָה, חֵם וְשָׁלוֹם, הַיּוֹם אֶתְּהָ יְכוּל לְעִשׂוֹת הַתְּחִלָּה חֲדָשָׁה, וְלַחֲזוֹר אֶל הָאֱמוּנָה הַקְּדוּשָׁה, כִּי אֵין שׁוּם יְאוּשׁ בְּעוֹלָם כָּלָל (לְקוּטֵי מוֹהֲרָ"ן חֶלֶק ב' סִימָן ע"ח), וְיֵשׁ עֲנִיָן לְשִׁנְתֵּהֶפֶד הַכֹּל לְטוֹבָה, הָעֶקֶר שֶׁתְּהִיָה חֻזַק בְּאֱמוּנָה הַקְּדוּשָׁה.

לְהַתְּרַחַק מִפְּתוּי עֲמֶלֶק שֶׁהוּא הַשֶּׁכֶן רַע

וְזֶהוּ פְּרוּשׁ דְּבָרֵי הַמּוֹשְׁנָה (אֲבוֹת א, ז): 'נִתְּאֵי הָאֲרַבְלֵי אוֹמְרֵי, הִרְחַק מִשֶּׁכֶן רַע, וְאֵל תִּתְּחַבֵּר לְרָשָׁע, וְאֵל תִּתְּיָאֵשׁ מִן הַפְּרַעַנִיּוֹת, הֵינּוּ שֶׁהִתְנַא מִזְהִיר לְהַתְּרַחַק מִעֲמֶלֶק הָרָשָׁע שֶׁהוּא הַשֶּׁכֶן רַע שְׂרוּצָה לְהַחֲלִישׁ דַּעַת הָאָדָם, וְלִיָּאֵשׁ אוֹתוֹ עַל יְדֵי הַפְּרַעַנִיּוֹת וְהַצָּרוֹת שְׂעוּבָרִים עָלָיו, כְּאֵלוֹ אֲבָד מְנוּס וְתִקְנָה מְמוֹנָה שְׁכָל זֶה בָּא מִחֲלִישׁוֹת הָאֱמוּנָה הַקְּדוּשָׁה, שֶׁמְבִיאָה אוֹתוֹ לִיָּאֵשׁ רַחֲמָנָא לִיצְלָן, וְעַל זֶה אוֹמֵר הַתְּנַא, שְׂאֵם תִּתְּרַחַק מִעֲמֶלֶק שֶׁהוּא הַשֶּׁכֶן רַע, וְלֹא יִהְיֶה לָךְ שׁוּם הַתְּחַבְּרוֹת עִמּוֹ, עַל יְדֵי זֶה תִּזְכָּה לְאוֹר הָאֱמוּנָה הַקְּדוּשָׁה, וְתִדַּע שְׂאִין שׁוּם יְאוּשׁ בְּעוֹלָם כָּלָל, וְאִפְלוּ שְׂעוּבָרִים עָלֶיךָ פְּרַעַנִיּוֹת וְיִסּוּרִין חֵם וְשָׁלוֹם, אֵל תִּתְּיָאֵשׁ מִהֵם כָּלָל, רַק תִּחְגַּר עֲצֻמָּךְ בְּאוֹזֵר הָאֱמוּנָה, וְתִדַּע שְׂאִין שׁוּם מְצִיאוֹת בְּלַעֲדֵיו יִתְבָּרַךְ כָּלָל, וְאֵז תִּרְאֶה שְׂאִין שׁוּם שְׁעָה אוֹ מְקוֹם שְׁלֵא

תּוֹכַל לְעַבֹד בָּהֶם אֶת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, וְתִחְזֹר אֵלָיו יִתְבָּרַךְ בְּכֹל
לְבָבְךָ וּבְכֹל נַפְשְׁךָ.

וְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ יִזְכְּנוּ לְהַמְשִׁיךְ עַל עַצְמֵנוּ אֹר
הָאֱמוּנָה הַקְּדוּשָׁה בְּתַבְלִית הַשְּׁלֵמוֹת, וְנִזְכֶּה לְהַפְלִיל בּוֹ יִתְבָּרַךְ
לְגַמְרֵי מַעֲתָה וְעַד עוֹלָם, אָמֵן וְאָמֵן.